

ВСТУП

Дана робота пишеться в часи, коли світ переживає пандемію коронавірусу COVID-19, і цей маленький шматочок ДНК впливає на соціально-економічні процеси більше, ніж усі війни з моменту розпаду СРСР.

Однак, фундаментальна проблема сучасного світу полягає в тому, що це лише початок...

Біля трьох з половиною тисяч років тому в Древньому Єгипті відбулося кілька послідовних катаклізмів, що завершилися занепадом наймогутнішої на той час цивілізації. Ці катаклізми описані в Біблії як «10 кар (страт)».

«Страти» полягали в наступному:

1. Покарання кров'ю (перетворення води в кров).
2. Нашестя жаб.
3. Нашестя комах-кровопивців.
4. Покарання псячими мухами (гедзями).
5. Мор скотини (що знаходилася в полі).
6. Виразки та гнійники.
7. Грім, блискавка та вогняний град.
8. Нашестя сарани.
9. Незвичайна темнота («тьма єгипетська»).
10. Смерть первістків людей та худоби.

Стародавні євреї описували ці «страти» як покарання за непоступливість тодішнього фараона в питанні відпущення єврейського народу на «землю обітовану», адже основна їхня вага впала на єгиптян, обійшовши євреїв стороною. Однак сучасні вчені знаходять цим всім негараздам цілком логічне та природне пояснення, починаючи від різкої зміни клімату з вологого на посушливий, що викликала природне загнивання води у водоймах та стрімке розмноження земноводних і комах, і закінчуючи вулканічним виверженням.

Стародавній Єгипет – це перша в історії *імперія* європейського типу, в якій роль системоутворюючої аристократії зіграли носії європейської гаплогрупи R1b, а «простий народ» формували місцеві народи. В той час, коли відбувалися «страти», ця імперія переходила до занепаду, основним фактором якого стали бунти «народних мас», що опинилися на межі вимирання через ці «страти».

В часи процвітання ці маси стрімко розросталися як у числі, так і добробуті, причому зростання рівня життя давало можливість виживати все менш життєздатним поколінням. Імперія зростала, а якість її населення в сенсі спроможності до самозабезпечення знижувалася. Скорочення ресурсної бази через кліматичні катаклізми викликало різке зростання бідувальності та смертності, а відтак – і падіння лояльності до правлячої аристократії.

Таким чином, єгипетські «страти» стали фатальними для імперії, але на фоні її занепаду сформувався новий народ, який сьогодні прийнято асоціювати з іудаїзмом.

Древні євреї, що в ті часи мешкали в Єгипті, становили собою природню альтернативу чинній європеїдній аристократії на фоні темного «простого народу». З часом виявилось, що актуальна аристократія ризикує програти євреям демографічно, через що до євреїв

було застосовано репресивні заходи, що, відповідно, сильно стимулювало серед останніх ідеї переселення на нові («обітовані»¹) землі.

Основним ідеологом в цьому напрямі був Мойсей. Поступово він зібрав навколо себе найбільш пасіонарних представників єврейської громади та в якийсь момент зумів переконати їх покинути звичні обжиті місця й усталений побут в ім'я пошуку «землі обітованої», а фараона – відпустити їх з Богом.

В перші часи походу виявилося, що далеко не всі з тих, що вийшли (а таких, як вказується, було 600000 чол., хоча ці цифри видаються дуже перебільшеними), могли похвалитися високими духовними якостями, й багато хто задекларував пріоритет матеріальних благ перед духовними, внаслідок чого Мойсей зі своїми найбільш відданими ідеї прихильниками мусіли їх оперативно елімінувати.

Однак духовна альтернатива, в ім'я якої приносилися ці жертви, мусіла мати якийсь конкретний та доступний розумінню мас вигляд, адже в інакшому випадку «народ» просто не розумів, задля чого це все, і хто тут правий, а хто ні.

Від чого постала наступна проблема: оформлення ідеальної візії у вигляді фундаментальних принципів. Яку Мойсей вирішив через десять заповідей Божих та закони нової спільноти.

В наступному, довелося чекати ще 40 років, доки виростуть покоління, що знали лише закони нового єврейського етносу, й ці покоління завоювали землі автохтонних народів, на яких потім побудували свою єврейську державу.

Таким чином занепад стародавньої імперії спричинив появу нового етносу, нової культури, що згодом стала класичною в європейській цивілізації...

Історія людства – це історія невинного розвитку людини, й ця історія має циклічний характер, як і всякий розвиток.²

Будь-яка еволюція – це послідовність революцій, кожна з яких знищує примітивність та відкриває цим дорогою досконалість.

На сьогодні в історичній науці вже існує консенсус стосовно того, що будь-якому динамічному розвитку в історії людства передують якась серйозна катастрофа. Чи це чума, чи голодомор, чи вулкани, чи якісь соціальні катаклізми – після жахливого вимирання та занепаду настає бурхливий розвій, в результаті чого дотична спільнота не лише швидко надолужує втрачене, але й піднімається на новий рівень розвитку.

Не всяка катастрофа призводить до зростання – історія людства знає безліч вимерлих цивілізацій, занепад яких неможливо пояснити якимись сторонніми факторами типу кліматичних змін чи зміною торговельних шляхів. Але всяке зростання вимагає радикального переформатування існуючої реальності...

В III столітті нашої ери Рим був вершиною тодішньої цивілізації. Деякі історики вважають, що його населення складало до 2 млн. чол. Інші «дають» менше, але ніяк не менше 500 тис.

¹ «Земля обітована» в даному контексті була візією «суспільства загального благоденства» з «ландшафтом», законами та традиціями, які найбільше відповідали єврейським ідеалам.

² Див. «ПОЛІТЕКОНОМІЯ НОВОГО ПОКОЛІННЯ».

Римляни читали й писали латинською мовою – мовою науки й культури, слухали Ціцерона, Овідія та Сенеку, створювали неперевершені зразки мистецтва, інженерної майстерності, архітектури, писали класичні закони та проголошували фундаментальні для майбутніх поколінь істини. Навіть паровий двигун був готовий для практичного застосування.

Здавалося б: чим не фундамент для подальшого розвою всіх сфер та галузей людського життя? Стабільного та всеосяжного руху вперед, до вершин світової цивілізації...

Підкореним народам Рим ніс закон та порядок, мир та процвітання. Що могло протистояти його величі, в кого могла виникнути потреба його заперечення?

Однак, в XIII ст. населення Риму вже складало біля 35 тис. (з яких 6000 – куртизанки всіх гатунків), а на величних руїнах Колізею паслися кози. І, за тодішніми мірками, це було одне з найбільших міст Європи.

Особливий нюанс полягає в тому, що рівень культурного, наукового чи мистецького життя в Римі в епоху пізнього Середньовіччя (відому як епоха Відродження) мало чим поступався аналогічним показникам Древнього Риму, якщо й взагалі поступався. Хіба що було відчутно менше «хліба й видовищ»...

Що ж сталося?

Як би не сприймалися «чистокровні» римляни з позицій сучасності, але одне в них не можна заперечити: унікальні гени, що дали їм можливість створити унікальну цивілізацію.

Те, що ці гени були унікальними, не варто ставити під сумнів: якби щось подібне було в когось іншого, то не було б Римської імперії, а були б різноманітні, більш-менш рівноправні країни, з більш-менш схожим рівнем життя, подібно до сучасної Європи, кожна з яких творчо переймала б здобутки сусідів.

Однак, римляни в той час були, як європейські колонізатори в країнах Африки. За винятком, можливо, древніх греків та Карфагену, що теж були носіями таких самих генів, ніхто не міг протиставити їм чогось еквівалентного в сенсі культури, політичної організації чи технологій. І така ситуація протривала до того часу, доки спадкова римська аристократія не розчинилася серед імігрантів, особливо – з Близького Сходу (Сирії).

Едикт Каракалли, що урівняв в правах всіх жителів Римської імперії, незалежно від походження, відображаючи історичну необхідність, відкрив шлях до аристократії представникам усіх націй та народностей, які населяли тоді римські провінції. Без цього едикту «гнані та голодні» знесли б владу «патриціїв» до останнього коліна вже в III ст.

Імперія отримала можливість подальшого зростання, але якість її населення в сенсі спроможності до самозабезпечення – радикально впала.

У другій половині V ст. н.е. «щирі» римляни вже збереглися хіба як рудимент та не мали можливості «розділяти і владарювати», й уся Західна Римська імперія розпалася на уламки, як розпадається на клепки стара бочка з проржавілими ободами...

А після того настав 520 рік, який історики наразі визнають найтемнішим в сучасній історії. Саме в цей рік в Європі сталося найбільше стихійних лих, що забрали життя найбільшої кількості людей.

З точки зору, власне, катаклізмів, цей рік не був аж таким надзвичайним, але його особливість полягала в тому, що в ньому загинуло максимум людей з тих, які залишилися поза межами ресурсної бази. Ці люди вже не були здатними ефективно організовувати імперську логістику й відповідати цим на виклики стихії. Отже, головною причиною «голодомору» 520 року стало те, що Римська імперія дала можливість понад усі межі розмножитися генетичним паразитам, тоді як її продуктивна верства помаленьку виродилася і в якісному, і в кількісному відношеннях.

Всякий катаклізм забирає зайве, знищує нежиттєздатні форми й розкриває шлях для досконалості.

«Темні віки», що справедливо вважаються найсуворішим періодом сучасної європейської історії, пережили найрозумніші та найсильніші, й ті, що вижили, творчо переосмислили римську спадщину та створили на основі християнської духовної ідеї нову європейську культуру, якою ми її сьогодні знаємо. Нова європейська цивілізація розвивалася і в середньовіччі, і в часи капіталізму, і навіть в наш час, хоча й вже спорадично та конвульсивно.

Тоді як римська цивілізація занепала півтори тисячі років тому.

Тому що на кожного римлянина, який хотів щось творити, в III ст. вже припадало кілька паразитів, що творити не могли нічого в принципі, але претендували на визначення загальних правил гри, й саме в такому напрямку, який унеможлилював який-небудь якісний розвиток.

Римська «раса панів» виродилася, внаслідок чого завалилася вибудувана нею імперська система життєзабезпечення, наче міст, в якому прогнили та проіржавіли всі кріплення. І це відразу ж залишило поза межами життя всю ту німеч, яка так бурхливо розмножувалася та примушувала себе поважати в «жирні» часи.

А нова європейська цивілізація «диких» германців, продираючись крізь «темні» хащі свого становлення, залишала паразитів за бортом, на поталу війнам, неврожам та епідеміям...

Сучасна світова цивілізація підійшла до свого переломного моменту, піку розвитку, за яким є можливими лише деградація та занепад. Основною причиною цього є виконання нею її історичного завдання. Германська раса, яка цю цивілізацію створила, забезпечила людство матеріальними засобами на тому рівні, що усуває залежність людини від природніх умов існування.

В сучасному світі про бідність можна говорити лише у відносному розумінні й лише – як *суб'єктивний* стан, відображення власних генетичних потенцій індивіда.

У природі немає чітких меж, їй неможливо перепинити шлях: якщо тільки де з'являється якась «ніша» – вона відразу ж заповнюється життям. Лише завдяки цьому життя на Землі пережило всесвітні потопа, астероїди й льодовики. Тому завжди будуть люди, що існують на межі виживання – бідні та голодні, які не будуть здатними себе ефективно забезпечити на основі досягнутих суспільством стандартів праці та мислення.

І цей стан зумовлений їхніми генами.

Як тільки можливості суспільства для забезпечення соціальних паразитів зростуть, і воно стане спроможним нагодувати актуальних голодних – відразу ж народяться нові голодні, з іще нижчими генетичними потенціями, ще вищими запитами, ще більшими вимогами, ще гострішими проблемами...

В 1960-х найбільш розвинуті в економічному відношенні країни світу вийшли на рівень гарантованого забезпечення матеріальних потреб свого населення й почали звертати увагу на матеріальні проблеми населення чужого.

Населення Ефіопії в 1980 році складало 35 млн. чол. На одній з кліматично найсприятливіших територій світу це населення перманентно голодувало, що ніяк не могло залишитися поза увагою «світової спільноти». Слово «Ефіопія» стало асоціюватися зі словами «голод» та «гуманітарна допомога». «Світова спільнота» спрямувала в Ефіопію мільйони тонн продовольства, однак за останні 40 років кількість голодних в Ефіопії від цього сильно не постраждала.

Натомість, її населення (вже без Еритреї) зросло до 100 млн. чол. Населення «чорної дірки» Західної півкулі – Гаїті – за той же період зросло з 5,6 млн. до більше 10 млн. чол. При тому, що ці країни формують одні з найпотужніших потоків «втікачів від бідності» до «цивілізованих» країн.

У природи свої закони, й бідність, голод чи хвороби – лише прояви цих законів. Геном людини невинно змінюється: в кожному новонародженому людському організмі є біля 10 нових генетичних мутацій. З цих мутацій, можливо, одна на мільярд може бути чимось корисною. Натомість, усі інші лише знижують загальну вітальність організму.

Виправити ці дефекти якимись засобами медицини чи, тим більше, – психологічними практиками, неможливо. Відповідно, з кожним наступним поколінням вони зростають в арифметичній прогресії. Це якщо немає мутагенних факторів: радіації, екологічних проблем, а найбільше – пізніх дітей та «старих першородячих».

На сьогодні, незважаючи на всі досягнення медицини та генної інженерії, існує лише один реальний спосіб очищення видового генотипу від негативних мутацій – відбір найбільш життєздатних. І цей відбір базується, в першу чергу, на виключній репродукції генетично досконаліших: оптимальним в цьому відношенні є залишення потомства найбільш досконалими та постійне усування найменш досконалих.

Однак, така модель слабо вписується в реалії сучасної цивілізації.

З одного боку – дітей хочуть мати всі, й заборонити цього неможливо. Тим більше, що ніхто не знає, в якій конкретно родині з'явиться на світ майбутній спаситель людства.

З іншого боку – й репродуктивні можливості, й виживання потомства наразі мало залежать від якостей конкретних індивідів, навіть навпаки: найбільш пасивні сьогодні вважаються кращими батьками, а «цивілізоване» суспільство інвестує більше грошей в підтримку немочі, ніж в створення можливостей для самореалізації найкращих. При тому,

що саме уявлення про «найкращих» формується на основі цілком суб'єктивних критеріїв цього суспільства.³

Найгіршою з точки зору генетичної репродукції слід визнати стандартну в сучасних «цивілізованих» країнах модель моногамної сім'ї, в якій народжується не більше 2-х дітей. В цьому випадку і генетичне виродження, і чисельне скорочення є однаково гарантованими.

Тому всяка ідея «стабільного» суспільства, «вічного» економічного розвитку, нібито спрямованого на «подолання бідності у світі», є нічим іншим, як химерою, фейком, покликаним утримати народи Землі в лояльності та ярмі гонитви за матеріальними благами, якими розпоряджаються «сильні світу цього», і з обігу яких «сильні світу цього» знімають свою ренту – джерело їхньої могутності та життєздатності загалом.

Але в будь-якому випадку: Всесвіт не створював Землю для того, щоб плодилися все примітивніші форми життя, вижираючи її до екологічного колапсу. Зворотня еволюція є можливою лише як тимчасове явище в межах одного життєвого циклу. З чого можна зробити лише один висновок: колапс сучасної цивілізації наступить раніше, ніж вона встигне «подолати» бідність у світі.

Якщо з цим все зрозуміло, то виникає запитання: а в чому ж сенс?

Що далі?

³ Очевидно, що ні з точки зору генетичної досконалості, ні з позиції реальної суспільної корисності більшість сучасних «геніїв» з числа «ентертейнерів» незрозумілих орієнтацій неможливо назвати найкращими представниками виду *Homo sapiens*.